

ကမ်းမဲ့ပင်လယ်

ဇွန်နိုဗင် (ဘဏ်)

အခန်း(၁)

နီနီနိုင် (သထုံ)

ကမ်းမဲ့ပင်လယ်

စက္ကန့် မိနစ် နာရီတို့သည် အချိန်မှန်လည်ပတ်နေပြီး တာဝန်ကျေစွာ လှုပ်ရှားနေကြသလို လူသားတို့သည်လည်း နာရီ နေ့ရက်တို့နှင့်အတူ သွားလာလုပ်ကိုင်ရင်း အချိန်ဟူသော လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ဇာတ်ရုပ် အမျိုး မျိုး နှင့် လည်ပတ်နေကြရသည်။ မိုးလင်းမှမိုးချုပ်ဆိုသလို စုန်ဆန်လှုပ်ရှားနေကြရသည်မှာ နေရာနှင့်အနံ့။

ထို့အတူ အထည်ချုပ်စက်ရုံကြီးတစ်ခုသည်လည်း တစ်နေ့ကုန်လည်ပတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရာမှ ယခု ညနေခြောက်နာရီတွင် တဒင်္ဂရပ်နားပြီး စက်ရုံဝန်ထမ်းများ ကို လွှတ်လိုက်ချိန်လည်း ဖြစ်သည်။

ဆောင်းရာသီလည်း ဖြစ်၊ လမိုက်ညလည်း ဖြစ်သော ကြောင့် မိုးကောင်းကင်တစ်ခွင်တွင် ကြယ်လေးများ ၏ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်အလင်းရောင် နှင့်အပြိုင် လဆန်သုံးရက်ည၏ ခုံးမျက်စသဏ္ဌာန် လခြမ်းလေးကိုသာ မပီပိုးတဝါးတွေ့ ရသည်။ စက်ရုံဂိတ်ဝ ဓာတ်မီးတိုင်တွင် ပိုးဖလံငယ်လေးများ က သူတို့၏ ကံကြမ္မာကိုမသိဘဲ မီးရောင် ကို ရွှေတောင်အလားထင်ပြီး ဇွတ်ဝင်တိုးနေကြရာ ခဏချင်းအတွင်း မီးတိုင်အောက်တွင် သေကျေပျက်စီးသွားကြသည်။

ငှါထွန်းတို့ သူငယ်ချင်းများ အားလုံး အထည်ချုပ်စက်ရုံအပြင်ဘက်သို့ သူ့ထက်ငါ အလှအယက်ပြေးထွက်လာကြသလို ကျန်အလုပ်သမားများ ကလည်း ကားမှတ်တိုင်ရောက်ရှိရေး အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့် ထွက်လာကြသည်။

“ငှါ... ငှါ... ပိုးဖလံကောင်တွေ အများ ကြီးပဲ။ မျက်စိထဲ ဝင်တတ်တယ်နော်။ သတိထားဦး”

ငဝါတို့အုပ်စုနှင့် အတူတူပြန်မည် အဖွဲ့ထဲမှ ငဝါနှင့် ရင်းနှီးပြီး

ငဝါကိုလူငယ်သဘာဝ ချစ်စကား ပြောထားသည့် ဖိုးဇော်(ခေါ်) အောင်ဇော်လတ်က
စိုးရိမ်ကြီးစွာ နှင့် သတိပေးလေသည်။ သို့သော် ဖိုးဇော်သတိပေးသံမဆုံးမီ ငဝါ မျက်စိအတွင်း
သို့ ဝိုးကောင်တစ်ကောင်က အရှိန်နှင့် ဝင်ရောက်သွားသည်။

“ဟာ... ဒုက္ခပဲ၊ ရီ... ရီရီထွေးငါ့မျက်စိဝိုးကောင်ဝင်သွားပြီလုပ်ပါဦး”

ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့် ပျာပျာသလဲပြောလာသော ငဝါ အသံကြောင့်
အတူတူပြန်ကြမည် သူငယ်ချင်း တွေ အားလုံး ငဝါအနီး ပြေးလာကြသည်။
စက်ရုံဂိတ်အစောင့် ဘကြီးတင်လည်း မနေနိုင်တော့ဘဲ ရောက်လာသည်။

“နင်တို့ကလည်း စက်ရုံကလွှတ်တာနဲ့ တစ်ဖြိုင်နက်

မြင်းဇောင်းထဲကလွှတ်လိုက်တဲ့ မြင်းတွေ လိုလို၊ ပျားအုံကိုတုတ်နဲ့ထိုးလို၊ ပျားကောင်တွေ
ပျံထွက်လာသလိုလို၊ ဆံတစ်ပင်တင်း အဲ... မျက်စိဝိုးဝင်တဲ့၊ မှန်းစမ်း ဘကြီးကြည့်ပေးမယ်”

အရေး ထဲ ဂိတ်စောင့်ဘကြီးတင်က အရွှန်းဖောက်နေသေးသည်။ ငဝါ ကတော့
စပ်လည်းစပ်၊ နာလည်းနာနေ၍ မျက်စိပိတ်ထားလိုက်သည်။ ထိုအချိန် ဖိုးဇော် တစ်ယောက်
သွက်သွက်လက်လက်နှင့် ရောက်လာပြီး

“ငဝါ လက်နဲ့မပွတ်လိုက်နဲ့နော်၊ ငြိမ်ငြိမ်နော်။ မျက်လုံးကို ဖြဲကြည့်ပြီး

ဝိုးကောင်ရှိရင် ကိုယ်ထုတ်ပေးမယ်။ အေးမြတို့က ပဝါသန့်သန့်ရှိရင် ပေး”

ငဝါက မျက်စိမဖွင့်နိုင်ဘဲ အော်ဟစ်ညည်းညူနေချိန် ဖိုးဇော်က ငဝါလက်ကို

အသာအယာဖယ်ရှားပြီး မျက်ခွံကို လှန်ကြည့်လိုက်သည်။

ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရန်ရောက်လာသော ဘကြီးတင် ကတော့ ပြုံး စိစိလုပ်နေသည်။
လူငယ်တို့၏ သဘာဝကို စာနာနေသည့်သဘော ဖြစ်ပေမည် ။

“ဟော... တွေ ပြီ၊ ခဏလေးငြိမ်ငြိမ်နော်၊ တောင့်ထား”

ဖိုးဇော်က လက်ကိုင်ပဝါသန့်သန့်လေးကို ထောင့်ချွန်သဏ္ဌာန်ခေါက်ပြီး

စိတ်ရှည်လက်ရှည် ထုတ်နေသည်။ မျက်လုံးအိမ်ထောင့်တွင် အကျိအခွေများ ကပ်နေသဖြင့် တော် တော် နှင့် မထွက်။ အတန်ကြာပြုလုပ်ပြီးမှ ပိုးကောင်လေးလည်း ပဝါထောင့်တွင် ကပ်ပါလာတော့သည်။ ပိုးကောင်လေးအပြင် ထွက်သွားသော်လည်း ငှက်မျက်စိရံပြီး ချက်ချင်း ရောင် အနီးလာသည်။ ဖိုးဇော်က ငှက်ကိုကြည့်ပြီး ကရုဏာသက်စွာ ဖြင့် ပြောလာ၏ ။

“ဆေးခန်းဝင်ပြုရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်နော် ငှက်”

“သက်သာသွားမှာ ပါ ဖိုးဇော်ရယ်၊ မပြတော့ပါဘူး”

ငှက်တို့ သူငယ်ချင်းရစ်ယောက် အုပ်စုမှာ အောင်ဇော်လတ်၊ မောင်မောင်တင့်၊ ရီရီထွေး၊ စန်းစန်း ရှိန်၊ အေးမြလွင်၊ ကြယ်ကြယ်လွင်နှင့် သီတာဝင်းတို့က အပြန်ခရီးတွင် အတူတူ ဖြစ်၍ စက်ရုံရှိရာ လှိုင်သာယာကနေ သမိုင်းလမ်းဆုံရောက်မှ လူစုခွဲကြသည်။ ငှက်ထွန်းမှာ ကျွက်ဝိုင်းဘုရားအနီးတွင် နေထိုင်သလို ရီရီထွေး၊ မောင်မောင်တင့်၊ စန်းစန်းရှိန်တို့က ကမ္ဘာအေး ရေကူးဘူတာရုံလမ်းတွင် နေထိုင်ကြသည်။ ညီအစ်မရင်းများ ဖြစ်သော အေးမြလွင်နှင့် ကြယ်ကြယ်လွင်တို့က အင်းစိန် ကြို့ ကုန်းတွင် နေထိုင်ပြီး သီတာဝင်းနှင့် တစ်လမ်းတည်း ဖြစ်၍ အတူသွားလာရေး အဆင်ပြေသည်။ အောင်ဇော်လတ် တစ်ယောက် သာ လှိုင်မြို့ နယ်၊ အုတ်ကျင်းမှာ နေထိုင်သည်။

သူငယ်ချင်းများ ကို ကားပေါ်ရောက်သည်အထိ ဂရုစိုက်စောင့်ကြည့်ပေးတတ်သည်က အောင် ဇော်လတ်၏ နေ့စဉ်အလုပ် ဖြစ်သည်။

“ငှက်ရေ ဆေးခန်းတွေ မဝတ်သေးဘူးဟ။ ဝင်ပြကြရင် ကောင်းမယ်”

ချစ်သူဘဝမရောက်သေးသော်လည်း ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလောက် သေချာနေသည် ဖြစ်၍ ကရုဏာအပြည့်ပါသော လေသံနှင့် ဖိုးဇော်ကပြောလိုက်သည်။

“ရပါတယ် မပြတော့ပါဘူး ဖိုးဇော်ရယ်။ သက်သာ သွားပါပြီ။ အိမ်ရောက်မှပဲ အမေ့ကို လက်ပူ တိုက်ခိုင်းတော့မယ်။ ကောင်းသွားမှာ ပါ”

“အေးလေ . . .ဒါဆိုလည်းပြီးရော။ ငါက စိုးရိမ်လို့ ပြောတာပါဟ”

အထည်ချုပ်စက်ရုံတွင် အလုပ်လုပ်ကိုင်နေသော ငုဝါမှာ သူမအိမ်၏ အခြေအနေ အကြောင်း အရာတွေ ကို ကောင်းကောင်းသိထားသည်။ အဖေက လေဖြတ်ထား၍ ဘာဆိုဘာမှမလုပ်နိုင်။ အမေကလည်း ဆီးချိုရောဂါ ရှိသူ ဖြစ်၍ အလုပ်မလုပ်နိုင်။ ငုဝါတို့မှာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ခုနစ်ယောက် ရှိ သော်လည်း တကယ်တမ်း အလုပ်လုပ်နိုင်သူမှာ မမလေး ကြည်ကြည်ထွန်းနှင့် ငုဝါတို့နှစ် ယောက် သာရှိ သည်။

စားအိုးကလည်းကြီး၊ မိဘနှစ် ပါး၏ ဆေးဖိုးဝါးလည်း ရှိနေလေတော့ စားဝတ်နေရေး မပြေ လည်သည်မှာ အမှန်။ ထိုသို့ မပြေလည်သည့်ကြားက အစ်မအကြီးဆုံး ချိုချိုထွန်းက အိမ်ထောင်ခွဲကာ နောက်ဆံမတင်းဘဲ ယောက္ခမအိမ်လိုက်နေသဖြင့် မိဘနှစ် ပါးကို ပြန်လှည့်မကြည့်တော့ပါ။

အစ်ကိုကြီး အောင်သန်းထွန်းက တစ်မျိုး ။ အသက်နှစ် ဆယ့်ငါးနှစ် အရွယ်ထိ ကားမောင်းကာ မိသားစု စားဝတ်နေရေး အတွက် ရှာဖွေကျွေးမွေးခဲ့သည်မှာ မှန်သော်လည်း အရက်ကိုစွဲစွဲလမ်းလမ်း သောက်တတ်သည်။ အဖော်အပေါင်းနှင့် အစပျိုး ခဲ့ရာ နောက်ပိုင်းတွင် အလုပ်ချိန်ကိုပင် မရှောင်တော့။ “မူးလျှင်မမောင်းနှင့် ” ဟူသော ယာဉ်မောင်းသူတို့အတွက် ချမှတ်ထားသော ဆောင်ပုဒ်မှာ အောင်သန်း ထွန်းနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံးမှာ တော့ အရက်က အောင်သန်းထွန်းကို အလဲထိုးကာအနိုင်ယူသွား၍ ကားမမောင်းနိုင်သည့် အခြေအနေကို ရောက်ရှိသွားသည်။ အရက်၏ ကျွန်အရင်းကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

အရက်သမားတော် တော် များများ ကို ငုဝါ တွေ ဖူး မြင်ဖူးပါသည်။ တချို့ က အရက်မူးလာလျှင် တံတွေး တဗျစ်ဗျစ်ထွေးပြီး သီချင်းကို ဟိုရောက်သည်ရောက်နှင့် တတွတ်တွတ်ဆိုတတ်သည်။

တချို့ ကတော့ အရက်မူးလာလျှင် မပြေလည်သည့်အကြောင်းအရာများ ကို နားထောင်သူ ရှိရှိ မရှိရှိ ပြောဆိုကာ ငိုတတ်သည်။

သွေးဆိုးသော အရက်သမားတချို့ ကတော့ အရိပ်ကိုပင် ရန်သူထင်ကာ ဆဲဆို

ကြိမ်းမောင်း တတ်သည်။ ခွေးဟောင်လျှင်လည်း ဟောင်သည့်ခွေးကိုပင် ဆဲလိုဆဲ၊ ခဲနှင့် ပစ်လိုပစ်နှင့် ဆူဆူညံညံ သော င်းကျန်းတတ်သည်။

ငှါ၏ အစ်ကိုကြီး အောင်သန်းထွန်း ကတော့ တစ်မျိုး ။ မူးလာလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရစ်ချင်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အကြောင်းမဲ့ အော်ဟစ်ရယ်မောတတ်သည်။ အရက်ဖိုးကို အမေ့ထံ အမြဲတောင်း သည်။ အမေ့မှာ လူမိုက်အားပေးမလုပ်လိုသော်လည်း သား ဖြစ်သူ ငြိုငြင်သွားမှာ မလိုလားသည့်အတွက် ထုတ်ပေးတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အိတ်ထဲငွေမရှိပါက သားသမီးများ ထံ လှည့်ပတ်တောင်း သည်။ သား၏ ဆန္ဒကို မတတ်သာ၍ အမေကိုယ်တိုင် တောင်းသော အခါ မနေနိုင်ကြ။ အားလုံးက အမေ၏ မိခင်မေတ္တာကို မလွန်ဆန်နိုင်၍ ပေးကြရသည်။ အမေကလည်း သားသမီးများ အပေါ် အမေ့ဝတ္တရား ကျော့နံ့လှသည်။

အမေ့ထံမှ ပိုက်ဆံတောင်းရုံနှင့် မပြီးသေး။ မီးဖိုချောင်ဝင်ပြီး ဟိုအိုးလှန်၊ ဒီအိုးလှန်နှင့် တွေ့ သမျှဟင်းကို အရက်နှင့် မြည်းရန် ထည့်ယူသွားရုံသာမက အရက်ဆိုင်မှ ပြန်လာချိန်မှာ လည်း ဟင်းမရှိလျှင် ဖြစ်စေ၊ ဟင်းရှိသော်လည်း သူမကြိုက်သည့်ဟင်းနှင့် တွေ့ လျှင် ဖြစ်စေ ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်းနှင့် ပွဲကြမ်းတတ်သည်။ မိဘနှစ်ပါးနှင့် ညီအစ်ကိုမောင်နှမများ မတော့ ယခင်က ကားမောင်း၍ ရှာဖွေကျွေးမွေးခဲ့သော ကျေးဇူးကြောင့် အလိုက်သင့်ဆက်ဆံနေကြသည်။

တစ်ခါတလေ ဘာစိတ်ကူးပေါက်လေသည်မသိ။ တစ်လမ်းကျော်ရှိ အစ်မကြီးချို ချိုထွန်း အိမ် ရှေ့သွားပြီး ယောက် ဖ ဖြစ်သူကို စိန်ခေါ်တတ်သည်။ မူးပြီးရမ်းကား၍ ရပ်ကွက်ရုံး ရောက်သည်မှာ လည်း ခဏခဏ။ ထိုအခြေအနေကို သိနေသော ငှါက အိမ်ပြန်လာတိုင်း အိမ်အတွက် စားစရာတစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု ဝယ်လာတတ်သည်။ မဝယ်ပါက ထမင်းကိုသာ ဆားဖြူ စားရမည် ဖြစ်၏ ။

“ငှါ အသုပ်မစားနဲ့နော်။ ငါ လက်ဖက်သုပ်တစ်ပွဲ ထပ်ဝယ်ပေးလိုက် မယ်။ မနက်ဖြန် အလုပ် ဆင်းနိုင်အောင်လည်း ဂရုစိုက်ဦး”

ဖိုးဇော်က ငုဝါအတွက် ဖိုးရိမ်စိတ်နှင့် တတွတ်တွတ်ပြောနေလေသည်။

သူငယ်ချင်းဘဝမှာ ပင် ဒီလောက် ဂရုစိုက်နေမှတော့ ချစ်သူဘဝရောက်လျှင်ဟူသော အတွေ့
းတစ်ခုက ငုဝါ ခေါင်းထဲ တိုးဝင် လာသေးသည်။

“ငုဝါ ကိုယ်ပြောတာ ကြားရဲ့ လား။”

“အဲ... အင်း... ကြားပါတယ် ဖိုးဇော်ရဲ့။ စက်ရုံမှာ ရက်ပျက်လည်းမခံပါဘူး။

ဟိုလေ နင်လည်း ငါ့အတွက်နဲ့ အလုပ်တွေ ပိုလို့ ခေါင်းရှုပ်နေရပြီ။ အင်း... .

.တို့မိသားစုကလည်းဟာ စိတ်ရှုပ်စရာကောင်း ပါတယ်။ အမေဘုတ်ရဲ့.

သူ့ချည့်ခင်ကြီးအတိုင်းပါ။ မမလေးကဘွဲ့ရပြီး ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ် တယ်ဆိုပေမယ့်

အဝတ်အစားအသစ်အဆန်းပေါ်တိုင်း ခုံမင်မက်မောနဲ့ ဝယ်တတ်တဲ့

ဝါသနာကရှိနေလေတော့ ဟို... ဟိုလေ အိမ်အတွက် မိသားစုအတွက်...”

“တော် . . . တော် ပါတော့ ငုဝါရယ်။ ဒီအကြောင်းတွေ ပြောနေ တွေးနေရင်

နင်ရူးသွားလိမ့်မယ်။ ငါလည်း သိသင့်သလောက်သိထားပြီပဲ။ နင့်လို စိတ်ထားဖြူစင်

နှလုံးလှပိုင်ရှင်လေး ဒီမိသားစုမှာ ပါဝင် လာတာကိုက နင့်မိဘတွေ ကံကောင်းတယ်လို့မှတ်။

ဪ... ဒါထက် ငုဝါရေ သန်ဘက်ခါဆိုရင် တို့စက်ရုံပိတ်ရက်နော်။ အဲဒီ နေ့မှာ

ရွှေတိဂုံဘုရား သွားဖူးကြမယ်။ ပြီးတော့ ကန်တော် ကြီးသွားကြမယ်။ ငုဝါလည်း

လိုက်ခဲ့ရမယ်နော်”

“ကဲပါ... ဖိုးဇော်ရယ် အခြေအနေအရပေါ့။ တို့အိမ်နားတောင်ရောက်ပြီ။

နင်ပြန်တော့နော် ဖိုးဇော်”

ဖိုးဇော် ကတော့ တာဝန်ကျေစွာ ဖြင့် ငုဝါတို့ အိမ်ရှေ့ထိ လိုက်ပို့သည်။ ပြီးမှ

တစ်ကိုယ်တည်း အတွေ့ ကွန်ရက်ဖြန့်ကြက်ရင်း ပြန်ခဲ့ပါတော့သည်။

“သမီး ပြန်လာပြီလား။”

ငုဝါအလာကို အမေက နွေးထွေးစွာ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည့်အသံမှာ အချို့

သာဆုံးသော အသံဟု ငုဝါ ထင်လိုက်မိသည်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သမျှ ပြေပျောက်သွားသည်မှာ

အမှန်။ အိမ်မှာ မောင်ငယ်လေး ကျော်ကျော်ထွန်း၏ စာကျက်သံမှအပ အစ်ကိုကြီးအသံ လုံးဝမကြားရသဖြင့် အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက် အိမ်မှာ မရှိမှန်းသိလိုက်ရသည်။ တစ်နေ့တာ ကြုံဆုံခဲ့ရသမျှ အမောတွေ လည်း ပြေသင့်သလောက် ပြေပျောက်သွားလေ၏ ။

“အဖေရော သက်သာရဲ့ လား။ ထမင်းစားပြီးကြပြီလား ဟင်”

ငဝါ အမေး၏ နောက်ကွယ်တွင် မိခင် ဖြစ်သူထံမှ သက်ပြင်းချသံခပ်တိုးတိုး ငဝါ ကြားလိုက်ရ သည်။

“အင်း... မစားရသေးပါဘူး သမီးရယ်။ သမီးအစ်ကိုကြီးက ထုံးစံအတိုင်း မိသားစုစားကြရ မယ့်ဟင်းတွေ ယူပြီး လမ်းထိပ်အရက်ဆိုင်ကို သွားလေရဲ့ ”

အမောပြေပြီးမှ ထပ်မပြောချင်တော့၍ ငဝါ တစ်ယောက် အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည်။ ဖခင်ကြီးက သူ့ခုတင်လေးပေါ်မှာ မှိန်းနေလေ၏ ။ ငဝါက ပါလာသော ဝက်ခေါင်းသုပ်နှင့် လက်ဖက်သုပ်တို့ကို နယ်ဖတ်ပြီး အမေနှင့် အတူ ထမင်းစားရန် ပြင်ဆင်သည်။ မမလေး ကတော့ စားသောက်ပြီး အင်္ဂလိပ်စကား ပြောသင်တန်းသွားတက်နေ၏ ။ ငဝါ အောက်က ရန်နိုင်ထွန်းမှာ ဆယ်တန်းဖြေဖို့ ကျူရှင်သွားသည်။ အငယ်ဆုံးနှစ် ယောက် အနက် ရဲရင့်ထွန်း တစ်ယောက် ကလည်း သူ့သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ စာကျက်နေလေသည်။ သူတို့လေးတွေ လည်း ညနေပိုင်းရောက်လာလျှင် သိုင်းကွက်နင်းလာပြီး ဟိုလူ့ရန်မူ၊ ဒီလူ့ရန်မူ နှင့် ဟိုရောက် သည်ရောက် ပြောဆိုတတ်သော အစ်ကိုကြီးရန်ကြောက်၍ ရှောင်နေသည်ဆိုက ပို၍ မှန် ပါသည်။

“မမဝါ သားလည်း နည်းနည်း စားချင်တယ်ဗျာ”

ကျော်ကျော်ထွန်းက စာကျက်နေရာမှထလာပြီး ငဝါတို့ ထမင်းပွဲအနီး လာထိုင်ရင်း ပြောသည်။ မပြည့်စုံ သော မိသားစုတွင် ရှိတာလေးနှင့် ဖြစ်သလိုချက်ပြု တ်ရသည့်အတွက် ပါးစပ်ပေါက်အားလုံး၏ အာသာဆန္ဒကို မဖြည့်စွက်နိုင်၍ မိခင် ဖြစ်သူမှာ မကြာခဏ မျက်ရည်ကျရှာသည်။

“စားပေါ့ မောင်လေးရယ်၊ နည်းနည်း မဟုတ်ဘူး ကြိုက်သလောက်စားနော်”

ကျော်ကျော်ထွန်း အသက်မှာ ဆယ့်သုံးနှစ် သာရှိသေး၍

ကလေးစိတ်မပျောက်သေး။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုတတ်သူလေး ဖြစ်သည်။ အစ်ကိုကြီးနှင့် မမလေးတို့၏ အကြိမ်းအမောင်း အရိုက်အပုတ်လည်း အများ ဆုံးခံရသူလေး ဖြစ်၍ သည်မောင်လေးအပေါ် ၎င်းတစ်ယောက် ကရုဏာပိုခဲ့သည်မှာ အမှန်ပါ။ ရဲရင့်ထွန်းက ကိုးတန်းတက်နေသည် ဖြစ်သော်လည်း မိသားစုမပြည့်စုံမှု ကြောင့် ဘာကျူရှင်မှ မတက်နိုင်ဘဲ သူ့ထက်စာတော် သော သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ စာကျက်၊ စာမေး၊ အိမ်စာလုပ်ပြီးမှ ပြန်လာ သည်။ ရန်နိုင်ထွန်းမှာ ဆယ်တန်းကို တတိယအကြိမ်မြောက် ဖြေမှာ ဖြစ်၍ အောင်ပါစေတော့ရယ်ဆိုပြီး မရှိမဲ့ရှိမဲ့ကြားမှ ကြိုး စားပြီး ကျူရှင်ထားပေးရခြင်း ဖြစ်သည်။ ၎င်း ကိုယ်တိုင်လည်း မထူးပါ။ ဆယ်တန်း နှစ် နှစ် ရှုံးပြီးကတည်းက ထပ်မဖြေတော့ဘဲ လှိုင်သာယာစက်မှု ဇုန်ရှိ အထည်ချုပ်စက်ရုံမှာ ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ခဲ့ရာ ငါးနှစ် ပင်ရနေပြီ ဖြစ်သည်။ လုပ်သက်ရလာသည်နှင့် အမျှ လစာလည်းအဆင့်ဆင့်တိုးကာ ယခုဆိုလျှင် အရည်အသွေးစစ်ဆေးသူ(QC)ပင် ဖြစ်နေသည်။ တစ်အိမ်လုံးတွင် လစာအကောင်းဆုံးမှာ ၎င်းတစ်ယောက် သာ ဖြစ်၏ ။ အချိန်ပို (OT) လုပ်ခနှင့် ပေါင်းလျှင် ငါးသောင်းခန့်ရ၏ ။ မမလေးက လစာကောင်းသော်လည်း အမေ့ထံအပ်သည့်ငွေက ၎င်းလောက် မများ ။

တစ်လတစ်ကြိမ် မမကြီး ထောက်ပံ့ပေးသော ဆန်တစ်အိတ်မှာ

လဝက်ရောက်လျှင်ကုန်သွားသည်။ စားအိုးကြီးသလို စားနိုင်သူတွေ လည်းများ နေတော့ ဆန်ဖိုးကပင်တစ်လတစ်လ မနည်းကုန် သည်။ မုန့်ပဲသရေစာ မစားနိုင်ကြ၍ နံနက်စာကို ထမင်းကြမ်း ဆီလေးအနည်းငယ်နှင့် ကြော်ရသည်က နို့ဆီဘူးသုံးလုံးလောက်ကုန်သည်။ သည်ကြားထဲ မမာမကျန်း ဖြစ်နေသော ဖခင်ကြီး၏ ဆေးဖိုးဝါးခကလည်း ရှိသေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အဖေ့ဆေးဖိုးကို အဖေ့ညီအစ်ကို မောင်နှမများ က ထောက်ပံ့ပေး တတ်သည်။ သို့သော်လည်း ဝင်ငွေထက် ထွက်ငွေက ပိုများ နေ၍ ကြံရာမရသည့်အဆုံး ငွေတိုးနှင့် ချေးရတော့သည်။ ကြာလာတော့ အမေလည်း အကြွေးတွေ ပိုင်းလာကာ အတိုးပေါ်အတိုးဆင့်ပြီး အကြွေး သံသရာလည်နေလေသည်။

အခန်း(၂)

“အမေရေ... ဗိုလ် အမေ ဟာဗျာ မိုးတောင်မချုပ်သေးဘူး အိပ်... အိပ်ကြပြီလား၊ အေ့... သားကြီးကို ထွက်ကြိုပါဦးဗျ မေ့... အေ့”

အော်ကြီးဟစ်ကျယ်အသံကြောင့် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်ခါနီး ငှက်လန့်ဖျပ်သွားကာ ဆတ်ခနဲ ထထိုင်မိသည်။ နာရီကြည့်လိုက်ရာ နံနက်တစ်နာရီထိုးခါနီး နေပြီ ဖြစ်သည်။ အမေက မီးထဖွင့်သည်။ တစ်အိမ်လုံး နိုးသွားသလို မမလေး တစ်ယောက် ကတော့ စိတ်တိုပုံနှင့် လှမ်းပြောသည်။

“ဟင်... ဒုက္ခပါပဲ၊ မူးလာရင် လမ်းဘေးမှာ အိပ်ပါတော့လား။ ဒီနေရာက လူနေရပ်ကွက်”

“ဟုတ်ပါတယ် သားရယ်။ ကဲ... လာ... လာ အိမ်ထဲ မြန်မြန်ဝင်”

“မဝင်ဘူးဗျာ။ ဘယ်သူ့ရုစိုက်ရမှာ လဲ ထို့... မိုက်တဲ့သူ ထွက်ခဲ့။ ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ ကိုယ် သောက်တာကွ အေ့”

ငှက် မနေနိုင်တော့ အမေနှင့် အတူ အစ်ကိုကြီးကို အိမ်ထဲဆွဲသွင်းရန် အပြင်ထွက်လိုက်ရသည်။

“ဒေါ်ရင်ကြည် ခင်ဗျားသား သိပ်ကိုလွန်နေပြီနော်။ အိမ်နီးနားချင်းတွေ မှ အားမနာဘူး။ မပြော ချင်လို့နေကြတာ အဟုတ်မှတ်နေတယ်။ ဟေ့ကောင် အောင်အောင် လူတွေ အိပ်ကောင်းချိန်ကွ။ ည တစ်ဝက်ကျော်နေပြီ။ လူမှန်းမသိတဲ့ကောင်တွေ သာ ထင်ရာစိုင်း ပြန်လာတာကွ”

ဘေးအိမ်က ဦးမြအောင်က ခဏခဏကြုံနေရ၍ စိတ်တိုနေသည် ထင့် ပေါက်ကွဲပြီး ပြောလာ တော့သည်။

“အေ့... ကျုပ်ကို လူမှန်းမသိတဲ့ကောင်ဆိုပြီး တိရစ္ဆာန်နဲ့နှိုင်းတာပေါ့ ဟုတ်လား။ ခင်ဗျားကြီး လို ဓမ္မာရုံမှာ ကပ်စားနေတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ မိုက်ရင် ဒုထွက်... ထွက်ခဲ့...”

ထီး”

“ဦးမြအောင်ရယ် ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်။ ဒီလူမိုက်နဲ့

ဖက်ပြီးပြောမနေပါနဲ့တော့။ ကျွန်မ ဆုံးမပါ့မယ်။ ဟဲ့ကောင် ဦးမြအောင် ပြောတာမှန်တယ်။ ဒီအချိန် အိပ်ကောင်းချိန်။ နင် အိမ်ထဲဝင်မလား မဝင်ဘူးလား ပြောစမ်း”

မိခင် ဖြစ်သူက ကရုဏာဒေါသော နှင့် ပြောသလို ဝါးခြမ်းပြားနှင့် လည်း တဖျန်းဖျန်းရိုက်သည်။ ၎င်းကလည်း ရှိတဲ့အင်အားကိုသုံးပြီး လူမှန်းမသိအောင် မူးနေသော အစ်ကိုကြီးကိုအိမ်ထဲဆွဲသွင်းသည်။ သို့သော် အစ်ကိုကြီးက ၎င်းကို လက်ညှိုး ထိုးပြီး

“ဟေ့... မိဝါ လွှတ်၊ နင်က ဆရာကြီးလုပ်ပြီး အိမ်ထဲဆွဲနေတာလား။ အေ့... နင်တို့လုပ်စာ စားနေရတယ်ဆိုပြီး လူပါးဝနေတာလား ဖယ်... ဖယ် အေ့”

အစ်ကိုကြီးက ပြောလည်းပြော လက်ကလည်းတွန်းလိုက်၍ ၎င်းတစ်ယောက် ဖင်ထိုင်ကျသွား သည်။ ၎င်း မငိုမိပါ။ စိတ်ကိုတင်းပြီး အံ့ကြိတ်ခံနေမိသည်။ အစ်ကိုကြီး အိမ်ထဲရောက်တော့ အမေက တံခါးပိတ်လိုက်သည်။ အစ်ကိုကြီး ကတော့မူးမူးနှင့် ငိုလိုက်၊ ရယ်လိုက်၊ အော်ဟစ်လိုက်နှင့် ဖြစ်နေသလို ဦးမြအောင်ကိုလည်း ကြိမ်းမောင်းနေသည်။ ထိုအသံများ ကြောင့် အိပ်ရာထဲလဲနေသော ဖခင်ကြီးပင် အိပ်မရ ဖြစ်ပြီး သူ့အခန်းထဲကပင် ဖင်တရွတ်ဆွဲထွက်လာသည်။

“အို... ကိုသန်းထွန်း ဘာ ဖြစ်လို့ အပြင်ထွက်လာရတာ လဲ။ သမီး ၎င်း နှင့်အဖေကို အခန်းထဲ ပြန်ခေါ်သွား။ ဟင်... ဒီလောက် ကမ္ဘာပျက်နေတာတောင် ကြည်ကြည် ကတော့ လှုပ်တောင်မလှုပ်ဘူး။ သူနဲ့ မဆိုင်သလိုပဲ”

အားလုံးထဲမှာ မိခင် ဖြစ်သူ ဒေါ်ရင်ကြည် ဗျာများ နေရရှာသည်။ ၎င်း ကတော့ ဖခင်ကြီးကို စိတ် ချမ်းသာအောင်ပြောဆိုပြီး အခန်းထဲပြန်ပို့သည်။ အမေသည် ဆိုးသည့်သားသမီး၊ လိမ္မာသည့်သားသမီး မခွဲခြားဘဲ မိခင်မေတ္တာ အပြည့်ထားနိုင်သည်။

ဦးသန်းထွန်း ဒေါ်ရင်ကြည်တို့အိမ်ရှိ မိသားစုရှစ်ယောက် ၏ နိစ္စရူဝေတွဲ ကြုံရသော ခါးသီးလှ သည့်ငရဲခန်းများ သည် တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးနိုင်အောင် ရှိနေပါ၏ ။

ပတ်ဝန်းကျင်အိမ်များ က သည်းခံ၍ သာ တော် သေးဟု ဖြေသိမ့်ရမည် ဖြစ်သော်လည်း ယခုတော့ ဓမ္မာရုံလူကြီး ဦးမြအောင် သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့၍ စတင်ပြောလာပြီ ဖြစ်သည်။ အမူးလွန်နေသော ကိုကြီးမှာ တခါခါနှင့် လောကကြီးကိုမေ့ ပြီး အိပ်ပျော်သွားသော်လည်း ငှက် အပါအဝင် တစ်အိမ်လုံး အိပ်မပျော်နိုင်ကြတော့ပါ။ အမေက ပိုဆိုး မည် ထင်သည်။

ဘဝ၏ ခါးသီးသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ ကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်းဖြင့် ကုစားရပါမည် လဲဟု ငှက် တစ်ယောက် နဖူးပေါ်လက်တင်ပြီး စဉ်းစားနေမိသော်လည်း အဖြေကမရေရာ။ မောင်လေးရန်နိုင် ဆယ်တန်းအောင်လှောင်တော့မဆိုး။ မအောင်လှောင်လည်း အလုပ်တစ်ခုလုပ်ခိုင်းမှ ဖြစ်ပေမည် ။ မမကြီးက တစ်လဆန်တစ်အိတ်ပေးရုံနှင့် တာဝန်ကျပြီဟု ယူဆနေသလို ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း အသံကောင်း လွှင့်တတ်သည်။ မမလေးကျတော့တစ်မျိုး ။ အဝတ်အစား အသစ်အဆန်းများ ကို ခုံမင်သည်။ လခထုတ်ပြီး အမေ့လက်ငွေလေးအနည်းငယ်အပ်ရုံနှင့် တာဝန်ကျပြီဟု ယူဆထားပုံရသည်။ ပို၍ ခက်သည်က အိမ်မှာ ဘာ ဖြစ်နေနေ သူနှင့် မဆိုင်သလို ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေတတ်သည်။ ငှက် ကတော့ မနေတတ်။ ထို့ကြောင့် လည်း ငှက် ခေါင်းပေါ် တာဝန်တွေ ပိလာသည်။ မိဘများ အပေါ် ချစ်ခြင်း၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမများ အပေါ် စာနာထောက်ထားခြင်း စသည့် ငါးရာနှစ် ဆယ့်ရှစ် မေတ္တာတရားသည် လက်ရှိ အခြေအနေမှာ တော့ ငှက်အတွက် ရင်မအေးစရာ သော ကအဖြာဖြာဝေခဲ့သည်။

“ငှက် မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား။ အိမ်မှာ ဘာ ဖြစ်ခဲ့လို့လဲ ဟင်”

ငှက်၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို အမြဲမပြတ် ဂရုစိုက်ကြည့်နေသော ဖိုးဇော်က ငှက်တို့၏ မိသားစုအကြောင်းကို သိထားသူပီပီ စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်သည်။

“ပြော...မပြောချင်တော့ပါဘူး သူငယ်ချင်းရာ။ ငါတို့ အိမ်တွင် :ရေ အခြေအနေက သိတဲ့ အတိုင်းပဲ။ ကြာလေဆိုးလေ ဖြစ်နေပြီ။ အင်း...အဖေ၊ အမေတို့ကို အရမ်းသနားတာပဲ ဖိုးဇော်ရယ်။ ငါလေ ဘာကြောင့် များ မသိသားဆိုးဝါးပြီး မေတ္တာတရားခေါင်းပါးလှတဲ့ ဒီမောင်နှမတွေ ကြား လူ ဖြစ်လာရပါလိမ့်။ အေးလေ အတိတ်ကဝဋ်ကြွေးလို့ပဲ ပြောရတော့မှာ ပေါ့”

ငဝါတို့အိမ်၊ ငဝါတို့မိသားစု အခြေအနေကို ဖိုးဇော် သိထား၍ ငဝါက အကျဉ်းချုံး ပြီး ပြောပြသော အခါ ဖိုးဇော်က အားပေးနှစ် သိမ့်ပါသည်။

စက်ရုံလုပ်ငန်းခွင်တွင် လုပ်ကိုင်နေရသော်လည်း သည်နေ့အတွက် ငဝါစိတ်မပါလှ။ သို့သော် သူ့ဆန်စားရုံရမည် ဟူသော စကားနှင့် အညီ တာဝန်ကျေပွန်အောင်တော့ ငဝါ လုပ်ကိုင်ရပါသည်။ တစ် ခါတစ်ရံတော့လည်း အိမ်ပြန်ရမည် ကို ငဝါ ကြောက်ရွံ့နေမိသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်အတွက် အပိုင်ငွေ လည်းရ၊ ငဝါလည်း အိမ်နှင့် ဝေးလျှင် ပြီးရောဆိုသည့် သဘောဖြင့် အချိန်ပို (၀၇)ပဲ ဆင်းနေချင်သည်။ ငဝါ (၀၇)ဆင်းသည့်ရက်တိုင်း အချိန်ကုန်အောင် ထိုင်ပြီး စောင့်ခေါ်သူက ဖိုးဇော်။ ပြန်နှင့် ပါဟုပြော သော်လည်း ညဘက် ငဝါကို စိတ်မချ၍ မပြန်နိုင်ကြောင်း ပြောလေ့ရှိသည်။

(၀၇) ဆင်းသည့်နေ့ အိမ်ပြန်ချိန်တွင် ဖိုးဇော်က ငဝါကို ဂရုစိုက်ခေါ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ငဝါထံမှ အဖြူအမည်း မသဲကွဲသေးသော ချစ်အဖြေကိုတောင်းသည်။ ဖိုးဇော်၏ မေတ္တာတရားကို ငဝါ အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်သော်လည်း ခါးသီးလှသော မိသားစုဘဝထဲသို့ ဖိုးဇော်ကို ဆွဲမသွင်းချင်၍ အကြောင်းအမျိုး မျိုး ပြပြီး အချိန်ဆွဲနေမိသော ငဝါအပေါ် ဖိုးဇော် ကတော့ စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် သည်းခံပြီး စောင့်စားနေရှာသည်။ ထိုအခြေအနေများ ကြောင့် ငဝါ တစ်ယောက် ဖိုးဇော်အပေါ် ပြန်၍ သနားနေမိလေသည်။

ဖိုးဇော်က ငဝါထက် တစ်နှစ် ကြီးသည်။ အဝေးသင်နှင့် ကျောင်းပြီးခါစ ရှိသေးသည်။ သည်စက်ရုံတွင် ကြီးကြပ်သူ (Supervisor) လုပ်နေသော ဦးမောင်မောင်၏ တူအရင်း ဖြစ်သလို ကားမောင်းတတ်ခြင်း၊ အလုပ်ကို ကြိုး စားခြင်း၊ ရိုးသားခြင်းတို့ကြောင့် ပစ္စည်းပို၊ ကုန်ကြမ်းသယ်ယူသည့် တာဝန်ကိုထမ်း ဆောင်ရသည်။ ယောက်ျားပီသသော ရုပ်ရည်ကို ပိုင်ဆိုင်သလို ဖော်ရွေမှု လည်းရှိသည်။

ဖိုးဇော်တို့မိသားစုမှာ စီးပွားရေး ချောင်လည်သည်။ ဖခင်မရှိတော့သော်လည်း မိခင်နှင့် အတူ အစ်မအပျိုနှစ် ယောက် က အိမ်ဆိုင်ဖွင့်ထားသည်။ အရောင် :အဝယ်ကောင်း၍ ဖိုးဇော်ရသည့်လစာ မပေးလည်း ဘာမျှမပြော။ အားလုံးက ဖိုးဇော်ကို ဂရုစိုက်ကာ ပိုင်းချစ်ကြသည်။ ဖိုးဇော် စိတ်ဓာတ်က ငဝါ၏ အစ်ကို၊ မောင်များ နှင့် မတူ။

စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိသလို လိမ္မာရေး ခြားလည်းရှိသည်။ လူကြီးဆန်ပြီး ရည်ရွယ်ချက် ကြီးမားသည်။ အနာဂတ်ကာလကိုပင် ကြိုတင်စီမံကိန်းချပြီး ကြိုး စားနေ၏ ။ တစ်နေ့ကျလျှင်မော်တော် ယာဉ်အပိုပစ္စည်းဆိုင်ဖွင့်မည် ဟုရည်ရွယ်ထားသည်။

“ဝါ”

“ပြောလေ... ဖိုးဇော်”

“အင်း... မရိုးနိုင်တဲ့ ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးပဲ ဖွင့်နေတယ်လို့ဆိုချင်ဆိုပေတော့။

ဝါ ကိုယ့်ကို အဖြေပေးမယ်ပေးမယ်နဲ့ အခုထိ အဖြူအမည်းမသဲကွဲသေးလို့ ဟောဒီက ဖိုးဇော် တစ်ယောက် မချင့်မရဲ ဖြစ်နေရတယ်။ ဘာလဲ ကိုယ့်ထက်ဦးတဲ့လူ ဝါမှာ ရှိနေလို့လား ဟင်”

“အိုး... မရှိပါဘူး ဖိုးဇော်ရယ် မရှိပါဘူး။”

“ဒါ... ဒါဆိုလည်း ချစ်အဖြေပေးပါလားဟာ။ ငါလေ ဝါ့ကို ကရုဏာပိုမိတာရယ်၊ တကယ့် မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်မိတာရယ်ကြောင့် ဝါနဲ့လက်တွဲ ပြီး ဝါ့ဘဝထဲ ဝင်ခွင့်ပေးပါလား ဟင်”

“ဖိုးဇော်ရယ် ဝါလေ ဖိုးဇော်ရဲ့ အချစ်ကို ယုံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဝါ့ဘဝ ဝါမိသားစုထဲ ဆွဲမသွင်းချင် ဘူး။ ဝါ့ကို မချစ်ပါနဲ့လားနော်”

“အချစ်ဆိုတာ တားဆီးလို့ မရကောင်းပါဘူးကွာ။ ကိုယ့်တစ်သက်မှာ ဝါ့ကို ချစ်တဲ့အချစ်မျိုး ဘယ်သူ့ကိုမှ မ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးသေးတော့ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်ကမ္ဘာမှာ ဝါလေးက အချိန်ပြည့် ဖိုးမိုးနေတယ် ဆိုတာ ယုံပါ”

“အင်း... အချိန်စောပါသေးတယ် ဖိုးဇော်ရယ်။ တစ်နေ့ကျရင် ဖိုးဇော် မျှော်လင့်နေတဲ့ အဖြေမျိုး ပေးနိုင်အောင် ကြိုး စားပါ့မယ်။ ဒါပေမယ့် ဖိုးဇော်ရယ် ဝါတို့ ဘဝထဲဝင်လာရင် ဖိုးဇော် စိတ်ညစ်ရလိမ့်မယ် နော်”

“ဒါတွေ လည်း ကိုယ် စဉ်းစားပြီးသားပါ ဝါရယ်။ ဝါ့ကို ချစ်နေမှတော့ အနာဂတ်မှာ ကြုံဆုံရမယ့် ကောင်းမွေဆိုးမွေတွေ ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ရင် ဆိုင်သွားမှာ ပါ။

ကိုယ့်ဘက်က အရမ်း မျှော်လင့်နေသလောက် ဝါ ဘက်က ခပ်ပေါ့ပေါ့
သဘောထားသလိုပဲကွာ”

ဖိုးဇော်က တုန်ယင်သော အသံနှင့် ပြောလာပြန်တော့ ငှက်တစ်ယောက်
ဖိုးဇော်အပေါ် ကိုယ်ချင်း စာစိတ်နှင့် ကရုဏာသက်မိပြန်သည်။ သို့သော် ကိုယ့်ဘဝ
ကိုယ့်အခြေအနေ ကိုယ်သာအသိဆုံး ဖြစ်၍ ဖိုးဇော် မျှော်လင့်သော “ချစ်ပါတယ်” ဆိုသည့်
အဖြေတစ်ခုပေးရမည် ကို ငှက် တွန့်နေမိသည်။ ပြည့်စုံသော မိသားစုထဲမှာ ကြီးပြင်းလာသည့်
ဖိုးဇော်ကို မပြည့်စုံသည့် မိမိဘဝထဲ မဝင်စေလိုသော စေတနာ အရင်းခံ အကြောင်းရင်း
ဖြစ်သည်ကိုတော့ ဖိုးဇော် မသိရှာပေ။

“ဝါ... စဉ်းစားပါဦးမယ် ဖိုးဇော်ရယ်။ နောက်ပြီး လောလောဆယ်မှာ ဝါ
အိမ်ထောင်မပြုချင် သေးလို့ပါနော်”

“ဟာကွာ... ငှက်ကလည်း အခု လက်ထပ်ဖို့ပြောတာမှ မဟုတ်တာ။
ကိုယ်တောင်းထားတဲ့ အဖြေလေးပေးဖို့ အဆိုတင်သွင်းတာပါ”

“အင်း... စဉ်းစားပါဦးမယ်ဆိုတာလည်း အဓိကက ဖိုးဇော်အတွက်ပါ။
တကယ်တော့ ဝါက ဆယ်တန်းမအောင်ဘူး။ ပြီးတော့ ဖိုးဇော်တို့မိသားစုအခြေအနေနဲ့ ဝါတို့
မိသားစုအခြေအနေကလည်း အရမ်းကွာခြားနေသလိုပဲ။ ဖိုးဇော်အမေနဲ့အစ်မတွေ က
သဘောတူကြလား။ မပြည့်စုံတဲ့ ဝါမှာ အဘက် ဘက်က စဉ်းစားရတာ ကို နားလည်ပါနော်။
ဟင် အိမ်ရှေ့ရောက်လာပြီပဲ။ ဒီအကြောင်းတွေ နောက်မှ ပြောကြရအောင်။ ခုတော့
သူငယ်ချင်းဘဝနဲ့ပဲ နေသွားကြတာပေါ့ ဖိုးဇော်ရယ်”

*

အခန်း(၃)

ယနေ့ ငှက်တို့ အလုပ်ပိတ်ရက် ဖြစ်၍ သူငယ်ချင်းတစ်စု ကန်တော်

ကြီးသဘာဝဥယျာဉ်၊ ကန် တော် ကြီးရေကူးကန်နှင့် အပန်းဖြေစခန်းသို့ ရောက်နေကြသည်။
ငှက်က အိမ်တွင် :ရေ အပူများ နှင့် ဖြစ်သော ကြောင့် မလိုက်ချင်သော်လည်း အမေက ငှက်ကို
ပင်ပန်းလှသည်ဟုဆိုကာ အတင်းအကျပ်ထည့် လိုက်၍ ငှက် လိုက်လာခဲ့သည်။
လတ်တလောအခြေအနေမှာ တော့ အိမ်ကမပြေလည်သည့်အကြောင်း များစွာ ကို
မေ့ထားလိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းအားလုံး ရှစ်ယောက် ။ တစ်ယောက် သုံးထောင်ထည့်ပြီး စား
ကြမည် ။ အချိန်ရလျှင် ရပ်ရှင်ကြည့်မည် ။ ရွှေတိဂုံဘုရားလည်းဖူးမည် ။ ဖိုးဇော်က ခရီးစဉ်ရေ
ဆွဲခဲ့သလို အခြားသူငယ်ချင်းများ မသိအောင် ငှက်အတွက်ပါ သူကငွေစိုက်ထုတ်ပေးသည်။
ငှက်ပျော်ပါစေတော့ဆိုပြီး ရယ်စရာများ ပြောလာခဲ့သလို သူငယ်ချင်းများ ကလည်း ငှက်၏
ခံစားချက်ကို သိနေကြသဖြင့် ဖေးမ ကြသည်။ ငှက်၏ ဒုက္ခများ ကိုသိသဖြင့် ငှက်ဘက်မှ သော
ကတွေ မှုဝေလိုကြသည်။ သူငယ်ချင်းများ ၏ ဖေးမမှု ကြောင့် တဒဂံအတွင်း : ငှက်
ပျော်ရွှင်လာသည်။ ရန်ကုန်တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ် ရောက်သော အခါ မောင်မောင်တင့်နှင့်
ရီရီထွေးက လက်တွဲ မဖြုတ် စတမ်း ဖြစ်နေသည်။ ချစ်သူနှစ် ဦး ပြုံး ပျော်ရွှင်နေကြသည်ကို
တွေ့ ရတော့ ငှက်ပင်ပျော်ရွှင်လာခဲ့သည်။ ကြွယ်ကြွယ်တို့ညီအစ်မက အေးအေးဆေးဆေးနေ
တတ်သူ ဖြစ်၍ ရီရီထွေးကိုကြည့်ပြီး ရက်နေသလိုလို ဖြစ်နေတော့သည်။

“ရီထွေးတို့ညီအစ်မက အတွဲ ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ သိပ်မကန့်နေနီ၊

မျက်စိနောက်တယ်”

“အတွဲ မရှိရင် ရှာပေးမယ်လေ”

ရန်ကုန်တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်အတွင်း :ရှိ ကစားကွင်းရောက်သော အခါ နှစ် ယောက်
တစ်တွဲ ရဟတ်စီး ကြသည်။ ထိုအချိန် ငှက်နှင့် ဖိုးဇော်က တစ်တွဲ ဖြစ်သွားသည်။ မတွဲ ၍
လည်းမ ဖြစ်ပါ။ မောင်မောင်တင့်နှင့် ရီရီထွေးက တစ်တွဲ ထိုင်တော့ ယောက်ျားလေးဆို၍
ဖိုးဇော်သာ ကျန်တော့သဖြင့် ငှက်အနားမှာ အတင်းဝင်ထိုင်၍ အတူထိုင် ဖြစ်ကြသည်။

ရဟတ်စီးရမှာ အလွန်ကြောက်သော ငှက်။ သူငယ်ချင်းအားလုံးစီးကြတော့
ငှက်ကိုပါမရမကဘဲသော ကြောင့် လိုက်စီးရခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဖိုးဇော် ငါ ကြောက်တယ်”

“မကြောက်နဲ့ ငှက်ရယ် ကိုယ် တစ်ယောက် လုံးရှိပါတယ်”

ရဟတ်ကြီးလည်ချိန် ငှက် မူးပြီး အကြောက်လွန်နေသည်။ လက်ဖျား၊ ခြေဖျားများ
ပင် အေးစက် လာသည်။

“ငှက် လက်ဖျားတွေ အေးစက်နေပြီနော်”

ဖိုးဇော်က ငှက် လက်ဖျားလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သော အခါ ငှက်မရပ်မိ။
အကြောက်လွန်ပြီး ဖိုးဇော် လက်မောင်းကိုပင် ဆွဲထားလိုက်မိသေးသည်။
ရဟတ်ရပ်တော့လည်း ငှက်တို့ ချက်ချင်း မဆင်းရသေး။ ရီရီထွေးတို့အတွဲ က ငှက်တို့ကို
လှမ်းစသည်။

“ဟိုနှစ် ယောက် အခြေအနေ အိုကေသွားပြီလား။ ပြတ်သားသွားပြီလား။
မပြတ်မသားမလုပ်နဲ့ နော်”

ငှက်က ခေါင်းပင်မထောင်နိုင်တော့။ ဘာစကားမှ ပြန်မပြောမိ။

“ဝါ ကိုယ့်ကို အဖြေပေးတော့နော်”

ဖိုးဇော်က တိုးတိုးလေး ပြောသည်။ ငှက်က ခေါင်းလေးငုံ့ထားသည်။

“ပြောလေ ငှက်ရယ်”

“အင်း... မပြောချင်ဘူး ရှက်တယ်”

“မရှက်ပါနဲ့ကွာ၊ အင်း... တဲ့ အဖြေပေးလိုက် ပြီလေ”

ထိုအခိုက် ငှက်တို့ ထိုင်နေသော ခုံအောက်သို့ တစ်ထစ်ကျသွားပြန်တော့ ငှက်
လန့်ပြီး ဖိုးဇော်ကို ဆွဲထားလိုက်ပြန်သည်။ ရဟတ်ပေါ်မှ လူများ ကလည်း ဆူညံလို့။

နောက်တစ်ထစ် ကျသွားပြန်တော့ ငှက် ခေါင်းထဲတွင် တရိပ်ရိပ်မူးလာပြီး ဝေါခနဲ အန်ချလိုက်သည်။

“မိဝါရေ ငါတို့ကို ပေကုန်တော့မယ်။ ဖိုးဇော် ကြည့်လည်းလုပ်ပါဦး”

ဖိုးဇော်နှင့် ငှက် အောက်ဘက်ကို ရောက်လာချိန် ရီရီထွေးတို့ကလည်း ပိုင်းအော်ကြသည်။ ငှက် ခေါင်းမထောင်နိုင်တော့ပေ။ အောက်ဆုံးရောက်၍ ဆင်းသော အခါ ကြွယ်ကြွယ်တို့ တစ်သိုက်က ရှူဆေးဘူးပေးသူကပေး၊ ယပ်ခတ်ပေးသူကပေးကြသည်။ အတန်ကြာမှ ငှက် နေသာထိုင်သာရှိသွား သည်။

“ဖိုးဇော် အအေးဆိုင်ခဏထိုင်ရအောင်လေ။ ငှက်ကို အအေးတိုက်မှကောင်းမယ်”

မောင်မောင်တင့်က အကြံပေးသဖြင့် မနီးမဝေးရှိ အအေးဆိုင်၌ ထိုင်ကြသည်။

“ငှက် သက်သာလား။ နင်လုပ်တာနဲ့ ငါ့အင်္ကျီ နည်းနည်း တောင်ပေသွားတယ်”

ရီရီထွေးက ပြောလာ၍ ငှက် အားနာသွားရသည်။ တောင်းပန်စကားဆိုမိ၏ ။

“နင်တို့နှစ် ယောက် သူငယ်ချင်းဘဝကနေ လှေကားထစ်ကျော်သွားတာတွေ ရလို့ အင်္ကျီတစ် ထည်လုံး ပေသွားလည်း ကျေနပ်ပါတယ် ငှက်ရယ် ဟင်း... ဟင်း”

သံပရာရည်အေးအေးလေး တိုက်လိုက်မှ ငှက် အမူးပြေသွားသည်။ တစ်နေ့တာ လည်ပတ်သမျှရပ်ရှင်ပင်မကြည့်ရဘဲ အချိန်ကုန်သွားသည်။ အပြန်မှာ ငှက်က ကျီ က်ပိုင်းမှတ်တိုင်မှာ ဆင်းတော့ ဖိုးဇော်ကပါလိုက်ဆင်းသည်။

“ဖိုးဇော်... ဘာလို့ ဆင်းတာလဲ၊ အိမ်ပြန်ပါလား”

“ဝါ့ကို စိတ်မချလို့ ဆင်းတာပေါ့ ဘာ ဖြစ်လဲ၊ ဪ... ဒါ့ထက် ကိုယ့်ကို ဖိုးဇော်လို့ပဲ ခေါ်နေ တော့မှာ လား”

“ဖိုးဇော်ပဲ နှုတ်ကျုံး နေတာ ဘယ်လိုပြောင်းခေါ်ရမှာ လဲ ဘာကြီးလို့ ခေါ်ရမှာ လား”

“ဟာကွာ...ဝါကလည်း မောင်လို့ခေါ်ပေါ့။”

“အို...ခေါ်ရဲပါဘူး ရှက်တယ်”

“ခေါ်ရမယ်ကွာ၊ မောင် ဖြစ် ဖြစ်၊ ကို ဖြစ် ဖြစ်ပေါ့!”

“ရှက်စရာကြီး စဉ်းစားဦးမယ်။ ကဲ...လမ်းထိပ်ရောက်ပြီ ပြန်တော့”

ငှါ ပိုးဇော်ကို အတင်းနှင်လွှတ်ပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

*